

בס"ד. שיחת* יום ב' דראש השנה (בסעודה) ה'תשנ"ב.

בלתי מוגה

כ"ק אדמו"ר שליט"א נטל ידיו הק' לסעודה.

א. הסדר הרגיל בזמן זה – כפי שהנהיג כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – להזכיר את כל רבותינו נשיאינו (כולל גם נשיאי החסידות הכללית) בשמותיהם, ובסדר דמלמטה למעלה, מהקרוב ונוגע יותר אלינו:

נשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, בנו יחידו וממלא מקום אביו (ולפנ"ז אביו זקנו וכו'), אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע, ולפנ"ז – אדמו"ר מהר"ש, שענינו "לכתחילה אריבער", שיום ההילולא שלו באח"ד (גימטריא י"ג) בתשרי, ולפנ"ז – אדמו"ר הצ"צ,

– ולהעיר שגם יום ההילולא של הצ"צ הוא ביום אח"ד (י"ג), שבזה מודגשת השייכות המיוחדת שבין אדמו"ר הצ"צ ואדמו"ר מהר"ש, שיום ההילולא שלהם באח"ד, ובלשון הכתוב²: "אחד באחד יגשו". ויתירה מזה, ש"אחד באחד" (סתם) יש לפרש בב' אופנים: (א) הצ"צ (אחד הראשון) עם המהר"ש (אחד השני), (ב) המהר"ש (אחד הראשון) עם הצ"צ (אחד השני). ולהוסיף, שהדגשת השייכות שביניהם היתה גם (ובעיקר) בחיי הצ"צ, כידוע היחס המיוחד של אדמו"ר הצ"צ לאדמו"ר מהר"ש יותר משאר בניו. ויש לומר, שכיון שהועידו למלא מקומו בנשיאות (באם ח"ו תתעכב הגאולה ויצטרך להיות הענין ד"אל עפר תשוב"³), לכן נתן לו יחס מיוחד, ע"ד ובדוגמת ענין המשיחה לבטל המחלוקת (שהרי "אין מושחין מלך בן מלך אא"כ היתה שם מחלוקת"⁴) –

ולפנ"ז – אדמו"ר האמצעי, ולפנ"ז – אדמו"ר הזקן, מייסד תורת חסידות חב"ד, ולפנ"ז – נשיאי החסידות הכללית, המגיד והבעש"ט, ששייכים במיוחד לחסידות חב"ד, כי, בתורת החסידות הכללית נכללת גם

(1) ראה אגרות-קודש אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' תר"ז.

(2) איוב מא, ח.

(3) בראשית ג, יט.

(4) רמב"ם הל' מלכים ספ"א.

(* חלק משיחה זו הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א, וי"ל בקונטרס משיחות ש"פ נצבים תנש"א, יום ב' דר"ה וש"פ וילך תשנ"ב (לעיל ע' 10 ואילך) – המו"ל.

תורת חסידות חב"ד, ובתורת חסידות חב"ד נתבארה בהרחבה תורת החסידות הכללית.⁵

ועוד והוא העיקר – שמסתיימת ונשלמת עבודתם של רבותינו נשיאינו להביא את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בפועל ממש, כמודגש גם בסיפור הידוע⁶ בנוגע לאדמו"ר הצ"צ ואדמו"ר מהר"ש שצריכים גאולה וביאת משיח (לא רק ברוחניות, ע"י גילוי והפצת תורת החסידות, אלא) בגשמיות, למטה מעשרה טפחים, בפועל ממש.

ב. דובר אודות מחלוקת (בהמשך לענין המשיחה לבטל המחלוקת) לשם שמים שסופה להתקיים זו מחלוקת ב"ש וב"ה – שסופה להתקיים לעתיד לבוא, שתהי' הלכה כב"ש, ובמיוחד בתקופה השני' שתהי' הלכה כב"ש וכב"ה גם יחד, מצד "נמנע הנמנעות" (י"ל בקונטרס משיחות הנ"ל ס"ה, ובארוכה – בקונטרס הלכות של תורה שבעל פה שאינן בטלין לעולם ס"ח ואילך⁷).

ג. ויש לקשר ענין זה עם תוכן העבודה דראש השנה:

ענינו של ראש השנה הוא – כמודגש בתפלות וברכות היום – "מלוך על העולם כולו בכבודך", שהו"ע עליית המלכות ("מלוך") לכתור עד לפנימיות הכתר ("כבודך")⁸ והמשכתה והתגלותה בעולם, שענין זה נעשה בעיקר ע"י העבודה דתקיעת שופר, כמארז"ל⁹ "אמרו לפני כו' מלכיות כדי שתמליכוני עליכם כו' ובמה בשופר", ועד להשלימות ד"תקע בשופר גדול לאחרתנו" (כפי שמסיימים בברכת שופרות), בגאולה האמיתית והשלימה, שאז התקיים הבקשה "מלוך על העולם כולו בכבודך" בתכלית השלימות.

ובפרטיות יותר:

ההכנה לתק"ש היא באמירת הפסוקים שלפני התקיעות ע"י התוקע וכל הקהל אחריו, שסיומם וחותרם בפסוקים¹⁰ "עלה אלקים בתרועה ה' בקול שופר", שהו"ע עליית המלכות (שם אלקים), שזהו תוכן העבודה דתק"ש¹¹.

ולאח"ז באים התקיעות עצמם – התקיעות דמיושב, שבהם תוקעים ג"פ תשר"ת, ג"פ תש"ת וג"פ תר"ת, ולאח"ז גם התקיעות דמעומד, בתפלת מוסף (בתפלת לחש ובחזרת השי"ן), שבהם תוקעים תשר"ת תש"ת תר"ת לאחר

(8) ראה לקו"ש ח"ט ע' 220. וש"נ.

(9) ר"ה טז, סע"א. וש"נ.

(10) תהלים מז, ו.

(11) ראה סידור (עם דא"ח) שער ר"ה רלה, א

ואילך. ובכ"מ.

(5) ודוגמתו בהשייכות דנשיאי חב"ד זל"ז,

כמודגש ביותר אצל אדמו"ר הצ"צ ואדמו"ר מהר"ש, "אחד באחד יגשר", כנ"ל.

(6) ראה לקו"ש ח"ו ע' 80 הערה 70. ועוד.

(7) נדפס לקמן ע' 178 ואילך. ובספר תורת

מנחם – הדונים על הרמב"ם וש"ס ע' רלה ואילך.

אמירת הפסוקים (ראיות מן התורה על הענינים) דמלכות, ועד"ז לאחרי אמירת פסוקי זכרונות, וכן לאחרי אמירת פסוקי שופרות, שסיומם וחותרם בהכרזה (כמנהג ישראל שהש"ץ מגבי' קולו באמירת) "תקע בשופר גדול לחרותנו", שהיא בלשון של בקשה, וגם בלשון של ציווי, ועד ללשון של סיפור דברים, שבהכרזה זו מספר הש"ץ¹² שנתקיים הענין ד"תקע בשופר גדול לחרותנו"!

[ובהמשך לזה באים גם עניני התפלה שלאח"ז – "ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים", "ותחזינה" דייקא, בתוספת וא"ו, שמהפך העתיד לעבר¹³. ועל זה באה ההודאה להקב"ה – "מודים אנחנו לך" (הן ע"י הש"ץ, והן ע"י כל הקהל במודים דרבנן), כולל גם ההודאה ד"וכל החיים יודוך סלה", כיון שנתקיימה גם הבקשה "וכתוב (בתוספת וא"ו שמהפך העתיד לעבר) לחיים טובים כל בני בריתך", חיים טובים דהגאולה האמיתית והשלמה שבה תהי' "ברית¹⁴ חדשה¹⁵ בין הקב"ה ובנ"י ("בני בריתך"), ועד לסיום וחותרם התפלה באמירת "אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך¹⁶", שלאח"ז תוקעין עוד ל' קולות (ע"ד תקיעות דמיושב), "ואחר כך נפטרים לבתיהם לשלום¹⁷ – לכיתו האמיתי דכאו"א מישראל, בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש, בהר הקודש, בבית המקדש ובקדש הקדשים¹⁸].

ועד שבאים להתקיעה גדולה שבסיום וחותרם יוהכ"פ (כידוע ש"יחינו מיומיים ביום השלישי יקימנו גו"¹⁹ קאי על ב' הימים דר"ה ויוהכ"פ²⁰) – שלאחרי אמירת "הוי' הוא האלקים" ז"פ²¹, שקאי על ז' העליות דספירת המלכות לעתיק²² (גמר ושלמות הענין ד"עלה אלקים בתרועה הוי' בקול שופר"), תוקעים תקיעה גדולה, ומכריזים "לשנה הבאה בירושלים" (שפירושו²³ שתיכף ומיד באה הגאולה, ובמילא יהי' "לשנה הבאה בירושלים"), שתקיעה זו היא מעין ודוגמא והכנה ל"תקע בשופר גדול לחרותנו".

"איך באים בראש חודש ובשבת ("והי' מידי חודש כחדשו ומידי שבת בשבתו") מסוף העולם, אלא העבים באים וטוענים אותם ומביאים אותם לירושלים .. והן טוענים אותם לבתיהם".
(19) הושע ו, ב.
(20) ראה לקו"ת דרושי ר"ה סג, ע"ב. ובכ"מ.
(21) לאחרי אמירת "שמע ישראל" פ"א, ו"ברוך שם" ג"פ.
(22) ראה סה"מ מלוקט ח"א ע' שטט. וש"ג.
(23) כידוע פירוש כ"ק מו"ח אדמו"ר בנוגע לאמירת "לשנה הבאה בירושלים" בליל הסדר (סה"ש תש"ה ריש ע' 83), ועד"ז בסיום וחותרם יוהכ"פ.

(12) גם אם אינו מכין לכך – בבחינת "מזלי" (ועל ידו גם מזלם של כל הציבור) חזי" (ראה מגילה ג, א. וש"ג).
(13) ראה פרשי' ר"פ נח. ועוד.
(14) ירמ' לא, ל.
(15) ועד"ז "תורה חדשה מאתי תצא" (ישעי' נא, ד. ויק"ר פ"ג, ג).
(16) תהלים קמ, יד.
(17) סידור אדה"ז לאחרי תפלת מוסף דר"ה.
(18) וכולל גם ההליכה מביהמ"ק לבתיהם הפטיים דכאו"א מישראל, "איש תחת גפנו ותחת תאנתו", בכל ארץ ישראל שתתפשט בכל העולם כולו – כדאייתא במדרש ("ל"ש ישעי' רמז תקג)

ד. ויש להוסיף בנוגע להענין דתקיעת שופר – שקשור עם "תקע בשופר גדול לחרותנו":

תקיעת שופר צ"ל עד שיאדימו פני התוקע²⁴ – עי"ז שעיקר הדם עולה להפנים דהתוקע מגודל היגיעה והמאמץ שבתק"ש, אבל, לא באופן שפוגע ח"ו בכריאות הגוף, אלא אדרבה, שע"ז ניתוסף עוד יותר בכריאות הגוף, כמודגש גם בהארת פניו של התוקע (מאדמימות פניו²⁵) כפי שנראה לעיני הקהל שמשתכלים על פני התוקע (כמו שהתוקע מסתכל בפני הקהל)²⁶ – הסתכלות דייקא²⁷, שמורה על ראי' פנימית ("איינקוקן זיך") שלמעלה מראי' סתם (כולל גם ראי' דחכמה).

ולהעיר, שיש זמנים שבהם מותר וצריך להסתכל בפני רבו, כלומר, לא זו בלבד שראיית פני רבו אינה מזיקה, אלא אדרבה, שמועילה כו' – כמאמר רבי²⁸ "האי דמחדדא מחבראי דחזיתי לר' מאיר מאחורי", ואילו חזיתי מקמי הוה מחדדנא טפי, דכתיב²⁹ והיו עיניך רואות את מוריך".

ועד"ז והוא העיקר בנוגע ל"תקע בשופר גדול לחרותנו" – שבהמשך לזה נעשית ההסתכלות בפני התוקע, עצמותו ומהותו ית', באופן ש"לא יכנף עוד מוריך והיו עיניך רואות את מוריך", בגאולה האמיתית והשלמה.

ה. ובהדגשה יתירה בדורנו זה ובמיוחד בשנה זו:

דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה – שבו נשלם כבר הלימוד מרבי (בעל המאמר ד"והיו עיניך רואות את מוריך") בששה סדרי משנה³⁰ ופירושיהם כו' שנתגלו ונתחדשו ע"י "תלמיד ותיק" שבכל הדורות, כולל גם לימוד ה"טור והשו"ע והגהותיו" שבזמן הזה "בכלל משנה יחשבו"³¹, הן שו"ע הבית-יוסף (המשך וסך-הכל מפירושו הארוך על ה"טור הלכה למעשה) והגהות הרמ"א³², והן ובמיוחד השו"ע של רבינו הזקן³³, "הלכות בטעמיהן"³⁴ (מעין חיבור דשו"ע הב"י עם פירושו הארוך על ה"טור), עם כל הפירושים שנתחדשו ע"י "תלמיד ותיק" עד לדורנו זה, ועד להחידוש

(32) כידוע הרמו בפסוק "ובני ישראל יוצאים ביד רמה" – ביד רמ"א (ראה שו"ת חת"ס או"ח סק"ג. ועוד).

(33) הסימנים שהגיעו לידנו, ובפרט חלק אורח חיים, שבו נכללים ההלכות דימים אלו – הלכות ר"ה, יוהכ"פ וסוכות.

(34) לשון הקדמת בני הגאון המחבר לשו"ע אדה"ז.

(24) ראה פע"ח שער השופר פ"א. ועוד.

(25) ראה לקוטי לוי"צ אגרות-קודש ע' רלו.

(26) ראה "התמים" ח"א ס"ע לה.

(27) ראה שו"ע אדה"ז או"ח סקכ"ח סל"ו.

ועוד.

(28) עירובין יג, ב.

(29) ישעי' ל, כ.

(30) נוסף על חמשה חומשי תורה.

(31) הל' ת"ת לאדה"ז רפ"ב.

העיקרי – ש"כלו כל הקיצין"³⁵, וכבר עשו תשובה, והשלימו כבר גם "צחצוח הכפתורים"³⁶, ועומדים מוכנים ("עמדו הכן כולכם"³⁷) להגאולה האמיתית והשלימה.

ובמיוחד בשנה זו, ה'תשנ"ב – שד' אותיות ראשונות דמספר השנה הם ר"ת "הי' תהא שנת נפלאות", שרומז על ה"נפלאות" דהגאולה האמיתית והשלימה, עלי' נאמר³⁸ "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", ואות החמישית (ששייכת לגאולה החמישית), אות ב"ת, היא ר"ת "בכל"³⁹, "בכל מכל כל", כמ"ש באברהם יצחק ויעקב⁴⁰, שבוה מודגשת השייכות לתק"ש, ש"אחידן תרווייהו (יעקב ואברהם) בי' ביצחק"⁴¹, היינו, שבין ג' האבות יצחק הוא העיקר, ודוגמתו בהגאולה האמיתית והשלימה שאז יאמרו ליצחק דוקא "כי אתה אבינו"⁴².

ו. עפ"ז מובנת השייכות המיוחדת דראש השנה, ובפרט בשנה זו, להגאולה האמיתית והשלימה – שהיתה צריכה לבוא בפועל (ואילו זכינו היתה באה בפועל) באמירת "תקע בשופר גדול לחרותנו" ביום ראשון דר"ה, ומפני סיבה שאינה ברורה וידועה ואינה מובנת כלל וכלל לא באה הגאולה גם לאחרי אמירת "תקע בשופר גדול לחרותנו" ביום ב' דר"ה!

ובכל אופן, בעמדנו בסעודה בסיומם וחותמם של ב' ימי ר"ה שנחשבים "כיום אחד ארוך"⁴³, ה"ז זמן מסוגל ביותר שתבוא הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש – "ליום"⁴⁴ שכולו ארוך"⁴⁵.

ובפשטות – שבעיצומה של סעודה זו נכנס משיח צדקנו ואומרים לו: "שלום עליכם משיח צדקנו"!

ובמילא נעשה ההמשך דסעודה זו בהסעודה דלעתיד לבוא – שהקב"ה מגיש לכאו"א מאתנו, בתוככי כלל ישראל, הסעודה דליתן ושור הבר⁴⁶ ויין המשומר⁴⁷.

(41) זח"ק ק, רע"א. וראה סידור (עם דא"ח) שער התקיעות רמו, סע"ד ואילך. ובכ"מ.
 (42) שבת פט, ב.
 (43) שו"ע אדה"ז או"ח סת"ר ס"ג ואילך.
 (44) ראה קידושין לט, ב. וש"נ. תו"א תולדות יח, סע"ד. ובכ"מ.
 (45) ואז יתגלה שאריכות הגלות (אריכות גדולה ביותר) היא "כיום אחד ארוך".
 (46) ראה ב"ב עה, א. ויק"ר פ"ג, ג.
 (47) ראה ברכות לד, ב. ועוד.

(35) סנהדרין צז, ב.
 (36) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.
 (37) אגרות-קודש אדמו"ר מוהרי"צ ח"ד ריש ע' רעט. וראה "היום יום" ט"ו טבת. ובכ"מ.
 (38) מיכה ז, טו.
 (39) וגם ר"ת בינה – השלימות שניתוסף בכינה גם לגבי חכמה (ראי', "אראנו"), כולל גם הענין דחכם בכינה והבן בחכמה (ספר יצירה פ"א מ"ד. וראה סה"מ תרנ"ט ס"ע עג ואילך. וש"נ).
 (40) ראה ב"ב טז, סע"ב ואילך.

ועד לסיומה בברכת המזון: "ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך על הארץ הטובה אשר נתן לך"⁴⁸ – לאחרי שכל בני באים לארצנו הקדושה, "כל יושבי עלי"⁴⁹, שאז מקיימים כל המצוות בשלימות (גם מצות יובל⁵⁰).

ז. וענין נוסף בהזמן דסיום וחזרתם ב' הימים דר"ה – שייכותו ליום השלישי בתשרי:

שלישי בתשרי הוא צום גדלי, ושייכותו לר"ה מודגשת ביותר להדעה⁵¹ שהמאורע הי' בר"ה, ודחו קביעת הצום לשלישי בתשרי (כי גם בזמן שהיו מקדשין ע"פ הראי' הי' לפעמים ר"ה ב' ימים⁵²).

ונתבאר במק"א⁵³ שייכותו של המאורע דצום גדלי למלכות בית דוד, אלא, שהי' באופן בלתי-רצוי, היפך האמת והשלום, ועד שנקבע ליום צום, אבל תכליתו ושלימותו⁵⁴ בחידוש מלכות בית דוד ע"י מלך המשיח, כמרומז גם ביום שלישי בתשרי (לאחרי ובהמשך לב' הימים דר"ה) – כמ"ש "יחינו מיומיים ביום השלישי יקימנו ונחי' לפניו", שקשור עם גאולה השלישית וביהמ"ק השלישי⁵⁵.

וכיון שאז יבטל הצום ויהפך לששון ולשמחה, כפס"ד הרמב"ם⁵⁶ "כל הצומות האלה עתידים ליבטל לימות המשיח, ולא עוד אלא שהם עתידים להיות ימים טובים וימי ששון ושמחה, שנאמר⁵⁷ כה אמר ה' גו' צום השביעי גו' יהי' לבית יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים (כי) והאמת והשלום אהבו" – הרי, בהמשך ובשייכות לסעודה זו, יש להכין סעודה גדולה ביותר ("כסעודת שלמה⁵⁸ בשעתו"⁵⁹, כש"וישב שלמה על כסא ה'")⁶⁰ עבור שלישי בתשרי⁶¹.

ח. ויה"ר והוא העיקר שיתקיים בפועל הפס"ד דתלמיד ותיק בדורנו זה – "מאן מלכי רבנן"⁶², ובראשם נשיא הדור, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו,

(55) ראה קונטרס משיחות הנ"ל הערה 158.

(56) הלי' תעניות בסופן.

(57) זכרי' שם.

(58) ובפרט ע"פ האמור שצום גדלי קשור עם

מלכות בית דוד.

(59) לשון חז"ל – ב"מ רפ"ז. ועוד.

(60) דה"א כט, כג. וראה פרש"י ב"מ שם.

(61) ולהעיר, שנמצאים עתה יהודים שהגיעו

להתוועדות זו לאחרי שכבר עשו הבלה, ובמילא,

יכולים הם להתחיל להכין בהכנה לסעודה דשלישי

בתשרי גם עבור אלה שאצלם עדיין יו"ט.

(62) ראה גיטין סב, סע"א. זח"ג רנב, ב.

(48) עקב ח, יו"ד.

(49) ערכין לב, סע"ב.

(50) להעיר מהשקו"ט בנוגע למנין דשמיטין

ויובלות בכיאת משיח צדקנו בהמשך להמנין

שלפנ"ו.

(51) ראב"ע זכרי' ח, יט. ועוד.

(52) ראה לקו"ש ח"ב ע' 646 הערה 1. ח"ט

ע' 370 הערה ד"ה ולפעמים. וש"נ.

(53) שיחת צום גדלי' תנש"א ס"ה

(התוועדויות תנש"א ח"א ע' 39).

(54) ולכן מזכירים זה בר"ה (שלא מזכירים בו

ענין בלתי-רצוי) – כי, בודאי נתבטל כבר הענין

הבלתי-רצוי, ועד שנתהפך לטוב (כדלקמן בפנים).

ממלא מקומם של כל רבותינו נשיאינו בדורות שלפנ"ז – שמישיח צדקנו צריך לבוא תיכף ומיד, מיד כפשוטו, וכן הר"ת ד"מיד", משה ("גואל ראשון הוא גואל אחרון"⁶³) ישראל (הבעש"ט, שכולל גם כל נשיאי החסידות) דוד (מלכא משיחא).

ובפשטות – שתיכף ומיד ממש מתקיימת הבקשה "תקע בשופר גדול לחרותנו ושא נס לקבץ גלוינו", שמארבע כנפות הארץ נגאלים ומתקבצים כל בני, "בנערינו ובזקנינו גוי' בכנינו ובכנותינו"⁶⁴, ו"כספם וזהבם אתם"⁶⁵, "שלל רב" (כמ"ש בהפסוקים שלפני תקיעות "כמוצא שלל רב")⁶⁶, הן בגשמיות והן ברוחניות, כל עניני העבודה שמיוסדים על אהבה ויראה (כסף וזהב)⁶⁷, וכן שרשם בדעת (מקור המדות)⁶⁸, כולל גם השלימות ד"מלאה הארץ דעה את ה"⁶⁹.

ועוד לפני ההמשך והשלימות דר"ה (ביוהכ"פ ו) בחג הסוכות⁷⁰ שקשור עם יציאת מצרים⁷¹ – בסיומו וחותמו של ר"ה – זוכים לקיום היעוד "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", שאז זוכים לישיב בסוכת עורו של לויתן⁷², תיכף ומיד ממש.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לנגן ניגוני רבותינו נשיאינו בהזכרת שמותיהם, ולהכריז שכ"ק מו"ח אדמו"ר הנהיג לנגן הניגונים של כל הרביים בהזכרת שמותיהם. ואח"כ ניגנו: ג' תנועות (להבעש"ט, המגיד ואדמו"ר הזקן). א"ל אתה – לאדמו"ר הזקן. ה"קאפעליע" – לאדמו"ר האמצעי. ימין ה' – לאדמו"ר הצ"צ. לכתחילה אריבער – לאדמו"ר מהר"ש. ניגון הכנה – לאדמו"ר מהורש"ב. הבינוני – לאדמו"ר מהורו"צ. אתה בחרתנו – לכ"ק אדמו"ר שליט"א].

* * *

ט. כנהוג – ע"פ הנהגת כ"ק מו"ח אדמו"ר – שהתוועדות דראש השנה הם בקיצור, באופן דמועט המחזיק את המרובה, מתאים לענינו של ראש השנה שכולל את כל השנה כולה⁷³.

(71) ש"צריך .. לכיין בישיבתו בסוכה שיושב בה כדי לקיים מצות הקב"ה שצונו לישיב בסוכה לזכר ליציאת מצרים, כמ"ש "בסוכות תשבו גוי' כי בסוכות הושבתי את בני ישראל בהוציא אותם מארץ מצרים" (ש"ע אדה"ז או"ח ריש הל' סוכה).
(72) ראה ב"ב עה, א.
(73) ראה לקו"ת דרושי ר"ה נה, א. ובכ"מ.

(63) ראה לקו"ש ח"א ע' 8 ואילך. וש"ג.
(64) בא יו"ד, ט.
(65) ישעי' ס, ט.
(66) תהלים קיט, קסב.
(67) ראה תו"א ר"פ וישב. ובכ"מ.
(68) ראה תניא ספ"ג.
(69) ישעי' יא, ט.
(70) ראה לקו"ת דרושי ר"ה נד, רע"ד. ובכ"מ.

ובהתאם לכך יש להזכיר בקיצור עכ"פ ע"ד הקביעות המיוחדות של כללות השנה כהסימן (שנקבע ע"י גדולי ישראל, כמובא בטור ובב"י⁷⁴) בש"ז, כפי שהדפיסו (ומגיע להם יישר-כח על זה) גם בראש הלוח (דכולל חב"ד) שבו לוקטו בקיצור הדינים והמנהגים בענינים שהזמן גרמא (כדי שיהיו חקוקים בזכרון כאו"א ולא יצטרך לשאול אצל חבירו⁷⁵), בבחינת מועט המחזיק את המרובה.

[הביאור בהסימן בש"ז ושייכותו להגאולה – נכלל בקונטרס משיחות הנ"ל].

ויה"ר שבעמדנו בר"ה שחל ביום ב' (ב' ד"בש"ז), לפני חשוון וכסלו ששניהם שלמים (ש' ד"בש"ז), ועאכו"כ לפני חג הפסח שחל בשבת (ז' ד"בש"ז) – תהי' כבר השלימות ד"יום שכולו שבת⁷⁶ ומנוחה לחיי העולמים⁷⁷, ובמילא יהי' קיום המצוה ד"שבע שבתות תמימות תהיינה"⁷⁸ (תמימות כששת ימי בראשית) בתכלית השלימות, ע"י הקרבת העומר ממחרת הפסח והקרבת שתי הלחם בחג השבועות⁷⁹.

וכאמור – שבהתחלת שנה זו, הי' תהא שנת נפלאות בכל, עוד לפני שלישי בתשרי, זוכים כבר לקיום היעוד "ביום השלישי יקימנו ונחי' לפניו", גאולה שלישית וביהמ"ק השלישי, ומתכוונים להסעודה דליתן ושור הבר ויין המשומר בהגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, תיכף ומיד ממש.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה להכריז אודות ברכת המזון, ושלא ישכחו להזכיר של ר"ה.

לאחרי ברכת המזון, תפלת ערבית והבדלה – חילק כ"ק אדמו"ר שליט"א לכאו"א מכוס של ברכה.

טרם צאתו התחיל לנגן ניגון הקפות לאביו הרלו"צ ז"ל].

שנתחדשו בזמן בית שני (ראה לקו"ת דרושי ר"ה

נו, ג. ובכ"מ).

(77) תמיד בסופה.

(78) אמור כג, טו.

(79) ראה קונטרס "אימתי הן תמימות"

(התוועדויות תנש"א ח"ג ע' 89 ואילך. סה"ש

תנש"א ח"א ע' 447 ואילך).

(74) או"ח סתכ"ז-תכת.

(75) ובפרט במקום שאסור להפסיק, כמו בנוגע

לפרטי דינים בהשינויים שבתפלת עשי"ת לגבי

התפלה דכל השנה – שמודגש יותר הצורך

שכאו"א ילמד בעצמו ויהי' בקי בהלכות אלה.

(76) ואז תהי' תק"ש גם ביו"ט של ר"ה שחל

בשבת, שהרי לעתיד לבוא יתבטלו כל הגזירות כו'